

Pogledala ga je s sanjavimi očmi, rok mu ni odme knila, in Podlesnik je zdrknil, da sam ni vedel kdaj, pred njo na kolena in bolj jecal nego govoril — mehko ljubezensko govornico. . . . Tedaj pa je zašumelo listje, in Irma je prihitela skozi goščavo z veliko cvetno kito. Podlesnik je bil v zadregi, Jelena pa še s trenutkom ni izdala, da bi se bilo dogodilo kaj nenavadnega — —

Vračali so se še bolj veseli kot so prišli. Podlesnik je nosil obe pompaduri, slamnika, solnčnike, mantilji in na vsaki količkaj strmi poti je vodil dvorljivo obe gospici za roki ter bil tako srečen — ženski hlapec . . .

Pozni pogovor v spalnici gosposdičen se je pa končal:

„Pred nami se kleči!“

„Tako je!“

IX.

Drugi dan je imel Podlesnik za vernega tovariša neskončnega „moralnega mačka“.

Večer ga je sicer še neprenehoma zibal na čarodejnih krilih in božal ga kakor z mehko roko po obrazu; slušal je uspavanko potokovo, čutil je vonj ciklamnov in prisluškal vtripanju Jeleninega srca. Ves njegov razum je spal tam nekje med zaprašenimi koženicami, in celi modroslovec ni bil drugega kot veliko vzburkano srce, katero strastno polje in hrepeni po tem, kar je upravar zaljubilo.

Toda večer in noč sta prešla. Z vso energijo mogočne luči je pregnal poletni dan čarodejko noč, in srce se je ustrašilo tega solnca, katerega žarki poiščejo zadnji prašek, in se tiho ter boječe umeknilo v skriven kotiček. Prestol je pa zasedel razum in mrzlo pa kruto govoril sodbo o preteklem dnevu.

Podlesnik ni mogel delati. Do zadnje besedice je vse premislil, kar je govoril; prehodil je še enkrat vse stopinje, vprašal pri vsakem gibu, ali ni bilo preveč, ali se ni prodal, ujel — in utesnil v okove, ki ga bodo žulile celo življenje. Ko je prišel do prizora v mračnem logu, ob zapeljivem po-

toku, ko se je domislil, kako je klečal pred njo — ga je zazeblo po hrbtu in proklet je uro, ko je pogledal prvič v one zapeljive oči. Sicer mu je vedno govoril pomirljiv glas, da je obstal prav na robu brez dna, da je bil otet po Irmi, ki je prav takrat prihitela k njima — a kesal se je vendarle.

Iz klesal Fr. Robba.

Glavni oltar v frančiškanski cerkvi v Ljubljani.

Dolgo je hodil po sobi. Na misel so mu prihajali razni tovariši z univerze, ki so mu često bridko tožili, kako so bili ujeti v trenutku omame in kako sedaj razočarani spoznavajo, kaj se pravi živeti ob strani dosmrtne družice, katera bi bila za vse prej